

други вагони. Следъ единъ часъ тренътъ потегли. Той изви отъ източната страна на града и почна да се качва бавно по склоноветъ на Срѣдна гора. Следъ една минута ние можахме да видимъ отъ височината цѣлия градъ. Огрѣянъ отъ лжчитъ на утрешното слънце, той представлява красива картина.

Следъ малко картината предъ насъ се закри. Пътувахме по Срѣдна гора, която тукъ е вече съвсемъ низка. Ето че стигнахме билото и почнахме да се наваляме надолу. Тренътъ усили своя ходъ. Предъ насъ се разкри нова картина. Виждаше се цѣлата Розова долина, равна като дъска, а надъ нея се издигаше като стена, дигнала чело въ небесата, Стара-планина.

Ние сме до самитъ поли на планината. Тренътъ изпищъ и спрѣ. Следъ малка почивка той потегли по течението на една малка рѣка. Вече бѣхме срѣдъ планината и чувствувахме нейната прохлада. Кржгзорътъ ни се стѣсни. Задъ насъ се виждаше презъ една пролука малка частъ отъ Розовата долина. Отдѣсно и отъ лево гледахме две стени, две отвесни урви отъ планината, сжщо както въ Искърския проломъ — красиво, живописно, разнообразно. Но скоро тренътъ почна лжкатушно да се качи по ребрата на урвата. Всѣка минута виждахме какъ рѣкичката оставаше все по-надолу и по-надолу. Ние не се отдалечавахме, а дигахме нагоре. Зигзагитъ на желѣзния пжтъ се виждаха подъ насъ.

Тренътъ пѣшкеше и ни влачеше съ мжка. Най-после ние се почувствувахме до самитъ високи върховд на планината.

— Борушица! обадиха се нѣколко гласа.

Наслѣзохме. Малка живописна равнина, заобиколена съ височини, обрасли съ гора. Въздухътъ е чистъ като кристалъ. Диша се леко. Предъ станцията шурти студена балканска вода. Много е приятно.

Ето че тренътъ наново потегли пакъ нагоре.

— Кръстецъ! извика нѣкой.

Бѣхме на самото било на планината. на вододѣла, на границата между Тракия и Северна България. Мѣстото се казва Кръстецъ. Тръгнахме нанадолу.